

Той се премести надолу и се приведе над нея, за да съедини устните им.

– Не виждаш сравнението между теб и нея? *Това е* моята вода – въздъхна и я целуна отново. – *Ти* си моята вода. Когато се любя с теб, засищам жаждата си. Защо бих захвърлил това заради водата от морето? Тя няма какво да ми предложи – приближи лицето си до нея, така че носовете им да се отъркат. – И си красива. Всяка частица от теб е шедьовър, от върха на главата до пръстите на краката. Ти си Венера на Ботичели и Беатриче. Имаш ли представа колко те обожавам? Завладя сърцето ми още когато те видях за пръв път, когато бе на седемнайсет години.

Тялото ѝ постепенно се отпусна под неговия допир и ласкавите му думи.

– Какво се случи, когато останахте заедно?

– Казах ѝ, че не ми харесва да ме преследва и никога повече да не го прави. Прие го така, както очаквах.

Силно тропане по вратата го прекъсна.

– Влез! – извика Гейбриъл и се завъртя на една страна тъкмо когато Рейчъл влезе в стаята.

– Вечерята е сервирана и Том и Скот дойдоха. Идвате ли? Трябва ли да изпращам Скот да ви завлече долу?

Джулия поклати глава.

– Довел ли е приятелката си?

– Не, щяла да прекара Коледа с родителите си. Казах му да я покани, но той възропта – Рейчъл изглеждаше възмутена.

– Мислиш ли, че се срамува от нас?

– По-скоро се срамува от нея – каза Гейбриъл. – Вероятно е стриптийзърка.

– Претенциозните учители по морал да замълчат. Който не е грешал никога, пръв да хвърли камък срещу момичето, което не познаваме – погледна Рейчъл укорително към него.

Джулия ги изгледа изненадано.

– За какво става дума?

Гейбриъл се намръщи.

– Скъпата ми сестра не е особено впечатлена от Паулина – и от мен.

– 9 –

Беше различна коледна вечер за всички. Отсъствието на Грейс се усещаше силно от съпруга и децата ѝ, Аарон искаше вече да е женен, а на Рейчъл ѝ се щеше киевското ѝ пиле да беше поне наполовина хубаво като това на майка ѝ, независимо дали със замразено, или с незамразено масло.

След вечеря Гейбриъл, Том и Ричард се оттеглиха на задната веранда, за да пушат пури и да пият скоч, докато останалите от семейството се наслаждаваха на кафето си в кухнята.

– Как беше в Италия? – попита Аарон Джулия, когато и двамата си напълниха отново чашите.

– Страхотно. Времето беше чудесно и си прекарахме добре. Как върви подготовката за сватбата?

– Трудно. Когато Рейчъл се опита да наеме сто гълъба, които да бъдат пуснати след церемонията, тропнах с крак. Мисля, че някои от моите роднини щяха да бъдат изкушени да извадят лично си оръжие и да пострелят – смигна ѝ той.

– Как са родителите ти?

– Добре са. Рейчъл включи майка ми в организацията, така че тя много се вълнува. Как са нещата между теб и Гейбриъл?

Джулия прикри лицето си, като отвори хладилника, за да потърси сметана.

– Добре.

– С изключение на появата на бившата му.

Тя погледна към него и видя съчувствената му усмивка.

– Не искам да говоря за това.

Аарон се заигра с чаената лъжичка в чашата си.

– Гейбриъл е различен, когато си край него – постави лъжичката на плота и потърка брадичката си. – Изглежда щастлив.

– И той ме прави щастлива.

– Щастливият Гейбриъл е нещо рядко като хобит. Всички се радваме да го видим. Колкото до бившата му, съмнявам се, че е било нещо сериозно. Не така, както е с теб.

– Благодаря ти, Аарон.

Двамата приятели се спогледаха.

По-късно тази вечер Джулия и Гейбриъл се оттеглиха в стаята си в мотела. Тя миеше лицето си в банята, когато чу тоновете на „Положен в ръцете на Бог“ на „Дейв Матюс Бенд“, носещи се от спалнята.

Гейбриъл дойде и застана зад нея само по морскосини боксерки и усмивка.

– Не е Бари Уайт, но е наша песен – обясни той и се загледа за момент или два в нея с хищно изражение. Духна във врата ѝ, отметна косата ѝ встрани и долепи устни до кожата ѝ. – Искам те – прошепна той. – Сега.

Пъхна ръце под тениската ѝ, оголвайки плътта на корема ѝ над ластика на спортните ѝ гащета.

– Защо не се преоблечеш в едно от онези хубави нещица, които купи в Торонто? Или в синия корсаж с жартиерите. Знаеш, че ми е любимият.

Гласът му бе станал по-тих, докато съблазнително прокараваше устни по рамото ѝ.

– Не мога.

Той се усмихна с лукавата си усмивка.

– Не се притеснявай, няма да е тук. Знам, че още не си готова да ни гледаш как го правим в огледалото. Макар че аз не бих възразил.

Когато посегна да съблече тениската ѝ, тя го отблъсна.

– Не и тази вечер.

Гейбриъл отпусна ръцете си встрани и се вгледа втренчено в нея.

Тя отклони очи и продължи да си мие лицето.

Той се намръщи и влезе в спалнята, после отиде до уредбата и спря звука. Освен при интерлюдията им в „Уфици“ Джулия никога досега не го беше отблъсквала. Разбира се, бяха заедно само от две седмици. Но все пак...

Професор Емерсън не бе свикнал да бъде отблъскван от своя любовница. Сигурен бе, че тя си има своите основания – или поне едно, започващо с П и завършващо на А. Тръсна се на леглото и скръсти ръце на гърдите си. Напълно разбираемо бе защо Джулия все още бе разстроена от появата на Паулина. Едва ли ѝ беше до секс. А и същия ден се бе случило нещо в „Кинфолкс“, за което още не му бе разказала.

Това, че го бе отблъснала, само го караше да я желае още повече. Уханието на косата ѝ, допирът на копринената ѝ кожа под пръстите му, начинът, по който притваряше очи точно преди да свърши, движенията ѝ под него, с него...

Имаше нужда да прави секс с нея, за да я накара да разбере, че всичко бе наред – че нещата между тях бяха наред.

Да, както другите ядяха по една ябълка на ден, за да са здрави и бодри, така той се нуждаеше от секс. Той бе неговата ябълка за деня. Трябваше да ѝ покаже не с думи, а с

действия, че я обича, че я боготвори, че е готов да направи всичко за нея. Трябваше да увери себе си, че тя все още го желае. Имаше нужда да чуе как прошепва името му.

Но Джулия очевидно нямаше нужда от него. Поне със сигурност не го желаше. Не и тази вечер.